

Requiem értem avagy a napló folytatása

Pavle Popović

Első észrevétel

*Úgy ment el tőlem elköszönés nélkül
elköszönés nélkül a fekete hídon
hogyha ez elég
a búcsúzáshoz egy megismételhetetlen úton
szabadon ment el tőlem
a tudat idegen tájaira
és egyedül mint egy elmerült sziget
hogyha ez elég
hogyha ez elég a szabadsághoz.*

Egy nappal halálom után ő volt az általános beszélgetés tárgya. Fölfedezett magának néminemű barátokat, akik azelőtt ismeretlenek voltak előtte.

Egy nappal halálom előtt rájött, hogy én sokat ártottam neki, és hogy tulajdonképpen kellemes megkönnyebbülés neki a halálom. Barátaim szembevetését, hogy a közhelyszerű igazság az, hogy ez mégiscsak veszteség, az érzelmesség bő leve fürdette.

Egy álmatlan éjszaka után, melyet keményfejű tetemem mellett töltött el, meglepődötten állapította meg:

Mégis élek

Második észrevétel

Azok, akik még nem váltak el,
s akiknek csal a szemük
kézen fogták egymást
nem törődve a hevültség fokával
s kiagyalak egy messzi zöld fát
a láthatáron
hogy mentsék magukat
a távozásom miatt
pótolván az űrt
tolakodó apró igazságokkal
melyek ott settenkednek a dolgok körül.

Két nappal halálom után az emberek ingüket foltozgatták s időnként a remény tűjével szurkálgatták a bőrüket. Körülbelül úgy mint azelőtt is, csak valamivel több alapossággal.

Amikor valaki nevemet említette, egy asszony épp felrakott egy nagy foltot a mellére, melyen én, leendő halott, rést csináltam, hogy kijöhessek.

A többiek az őket körülvevő tárgyakra fordították figyelmüket.

Harmadik észrevétel

Mindaz ami marad
azoknak marad akik ezután jönnek
hogy megfelelő sorrendet állítsanak fel és selejtezzenek
az üresség telt karjaival
nincs többé gondunk.

Három nappal halálom után léptek hallatszottak felettem. Valaki arra jött, hogy ellopja tulipánjaimat, melyeket adakozó öreg-asszonyok nyomtak kezembe távozásomkor.

Amikor kinyitottam a szememet, őt pillantottam meg, amint futva távozott a mezőn keresztül.

Ö.

Negyedik észrevétel

Van valami a kör mögött
új füvek vagy csillagok
kezdeté. Most már nyárfa vagyok
színesen és jószágosan ringok
nem értve szép alakomat
hatalmasan és aggodalmasan ringok.

Négy nappal halálom után elkezdtem nézelődni egy nagy sárga virágból, a fű közt, s gyönyörködtem szépségemmel és egyszerűségemmel azokat, akik úgy vélik, hogy élnek és van beszélőképességük.

Ö, azonban könnyűszerrel és teljesen megszabadulva tőlem, tovább bolyongott a kíváncsi emberek agytekervényeiben.

Soha többé nem sikerül szavaimmá változnia, soha többé nem sikerül meghalnia, soha többé nem sikerül olyan beszédesen elhallgatnia, mint ahogy hallgatnak a művények.

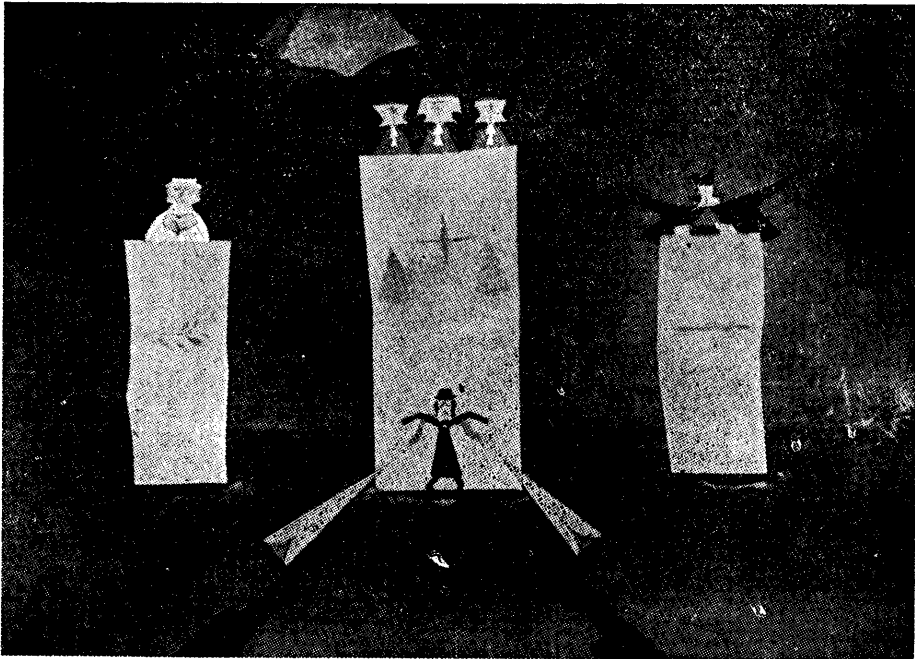
Soha többé!

Ö, a hiúság köpenyébe burkolózva, mind gyakrabban eljön, sírni vidám sírom fölött, maga miatt!

MÁRVÁNY ANGYAL

Ha nincs többé fájdalom és gond
sem éhség, sem levegő, sem idő,
ha már egyszer minden egyszerű, akár a puffadás gondolata
és nincs szükség bánatra —
mi nyomaszt itt belül?
Ahá, ott van, ott áll most valahol felettem,
lefoglalja szépségének tanulmányozása,
s szépsége időnként úgy tér vissza,
mint valaminek a visszhangja, ami hozzám tartozott.
Egyedül ezt fülelem még,
ott van, elváláskor ott maradt a fű közt,
mint egy gyerek,
nem tudván többé alakja forrásáról,
ott van egyedül, csodálkozva és gyönyörűn, mint a fájdalom,
egyedül a fájdalom ártatlan,
de késő már,
hogyan feléje forduljak
és hogyan megszűnjek hallgatni, mint a bölcs.
Ott van, fölöttem,
mesébeillő mosolyt hagytam neki,
amely századokig tart majd
s ez az ajtó
mi? Hát végül az ajtó!
Hisz be volt zárva már születésem óta.

Fehér Ferenc fordítása

Bosszúálló című rajzfilmünkből.